

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Συνοδική Παραίνεσις (δ΄)
Πρὸς τὸ χριστεπώνυμο Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 26ῇ Ὀκτωβρίου 2011 ἐκ.ἡμ.
† Μνήμη τοῦ Ἁγίου Δημητρίου

«Πληρώσατέ μου τὴν χαρὰν,
ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν
ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι,
τὸ ἕν φρονοῦντες» (Φιλιπ. β΄ 2)

Σύμψυχοι καὶ Ὁμόφρονες ἐν Χριστῷ

*Τέκνα Φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·*

Σὰς ἀσπαζόμεθα ἐν ἀγίῳ φιλήματι Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Ἐνότητος ἐν Χριστῷ, καὶ Σὰς χαιρετίζομε μὲ τὸν ἀποστολικὸ καὶ λειτουργικὸ ἀσπασμό: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν»!

Ἡ νέα δωρεὰ τῆς Ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος μας, δηλαδή ἡ εὐλογία τῆς τακτικῆς Συνεδριάσεως τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μας (ΛΗ΄/4.10.2011 ἐκ.ἡμ.), πλημμυρίζει τὶς καρδιές μας μὲ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεῖο Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης ὅμως, αἰσθανόμεθα εὐγνωμοσύνην καὶ πρὸς ὅλους Ἐσᾶς, διότι οἱ προσευχές Σας συνετέλεσαν οὐσιαστικά, ὥστε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνοδικῆς διαδικασίας νὰ συνειδητοποιήσωμε ἀκόμη βαθύτερα τὴν σωτήρια ἀλήθεια, ὅτι «ἐν Σῶμα οἱ πολλοὶ ἐσμεν» (Α΄ Κορινθ. ι΄ 17) καὶ ἐπομένως, ὅτι μᾶς συνδέει ὅλους -Κλῆρο καὶ Λαό- μία

θεοδώρητη συγγένεια και οικειότητα.

* * *

Ἐς θυμηθοῦμε ἐδῶ τὴν θαυμάσια καὶ διεισδυτικὴ παρατήρησι τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «Ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος καταδέχθηκε νὰ ὀνομάσῃ Σῶμα Του ὁλόκληρη τὴν Ἐκκλησία, καὶ ἔκαμε τὸν καθ' ἕνα ἀπὸ μᾶς μέλος τοῦ ἄλλου, χάρισε σὲ μᾶς τὴν δυνατότητα νὰ ἔχωμε οικειότητα πρὸς ὅλους, ὅπως τὰ μέλη τοῦ σώματος συνδέονται ἄρμονικὰ μεταξύ τους» (PG τ. 32, στλ. 904A, *Ἐπιστ. ΣΜΓ*).

Ἀκριβῶς στὴν βάσι αὐτὴ ὀφείλομε νὰ ἀσκηθοῦμε, ἰδίως κατὰ τὴν κρίσιμη αὐτὴ καμπὴ τῆς Ἱστορίας, στὸν εἰλικρινῆ *Διάλογο μὲ τὸν Ἐαυτό μας*, δηλαδὴ σὲ μία αὐτοκριτικὴ, ἢ ὁποῖα ὀδηγεῖ στὴν Αὐτογνωσία, τὴν Μετάνοια καὶ τὴν Θεογνωσία.

Ἄρα γε, ἔχομε ἀναλογισθῆ τὴν εὐθύνη μας γιὰ τὴν σημερινὴ κρίσι; Ποιοί εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν τὸν *πολιτισμὸ τῆς σπατάλης*; τὴν *παρακμὴ τῆς χλιδῆς*; τὸ ἄγχος τοῦ καταναλωτισμοῦ; τὴν ταραχὴ τοῦ αὐτοδικαιωτισμοῦ; τὴν ἐξιδανίκευσι τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος;

Δυστυχῶς, ὅπως διαπιστώνει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, «κανεῖς [ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς] δὲν συνδιαλέγεται μὲ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ ὅλοι γίνονται αὐστηροὶ ἐξεταστὲς τῶν ξένων ὑποθέσεων», ἐνῶ θὰ ἔπρεπε αὐτομεμφόμενοι καὶ μετανοοῦντες, «οὔτε νὰ μιᾶμε, ἕως ὅτου μπορέσουμε νὰ ἐξημερώσουμε τὸ θηρίο ποὺ φωλιάζει μέσα μας» (PG τ. 62, στλ. 253 καὶ τ. 60, στλ. 220).

* * *

Αὐτὴ ἡ ἔλλειψις εἰλικρινοῦς *Διαλόγου μὲ τὸν Ἐαυτό μας* ὠδήγησε στὴν ἀπώλεια τῆς αἰσθήσεως, ὅτι «ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη» (Ἐφεσ. δ' 25)· ὠδήγησε σὲ *νοστροπίες ἐπανάπαυσης καὶ ἀποξένωσης*, οἱ Ἐνορίες μας δὲν μοχθοῦν γιὰ νὰ εἶναι *κοινοτικὲς* καὶ τείνουν νὰ μετατραποῦν σὲ *ἀπρόσωπα κέντρα τελετῶν*, ὅπου δὲν φανερώνεται τὸ Μυστήριον τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐκκλησιοποιεῖται ὁ ἄνθρωπος, δὲν χριστοποιεῖται ἡ ζωὴ μας, δὲν λειτουργεῖται ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀπώλεια ἢ ἡ ὑποχώρησις τῆς αἰσθήσεως αὐτῆς, ὅτι δηλαδὴ εἴμεθα ἢ *Οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ*, ὅτι εἴμεθα «Σῶμα Χριστοῦ» (Α' Κορινθ. ιβ' 27), ὅτι συνδεόμεθα μὲ μίαν ὑπερφυσικὴ *οἰκειότητα*, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐκκοσμίκευσι, τὴν ἀλλοίωσι τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικοῦ

Φρονήματος και ἠθους, τὴν ἐξοικείωσι μὲ τοὺς Κληρικοὺς καὶ εἰδικὰ τὴν ὑποτίμησι τῶν Ἀρχιερέων, ἢ ὅποια φθάνει ἐνίοτε στὴν ἀσέβεια καὶ ἐπομένως στὴν διάσπασι τῆς πνευματικῆς ἐνότητος πατέρων καὶ τέκνων.

Στὴν προοπτικὴ τῆς θεραπείας τοῦ ἐπικινδύνου τούτου φαινομένου, τὸ ὅποιο ὡς βαρεῖα νόσος ἀκυρώνει τὴν ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καὶ ἀναστέλλει τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν διαχρονικὴ κρίσι τῆς Ἱστορίας, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο νὰ μὴ λησμονοῦνται οἱ ἔξης βασικὲς ὀρθόδοξες θέσεις:

• Ἡ Ἱερωσύνη στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ. • Ὁ Ἱερέας καὶ ὁ Ἀρχιερέας εἶναι Διάκονος τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. • Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἱερουργῶν τὰ Μυστήρια, ἐνῶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ τελεσιουργῶν Αὐτά. • Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι τὸ *σημάδι* τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον καὶ ἔκφρασις τῆς ἀγάπης Του. • Ἡ σωτηρία μας δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀγιότητα τοῦ Ἱερέως καὶ τοῦ Ἀρχιερέως, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ, ἢ Ὅποια ἐνεργεῖται μέσα στὴν Ἐκκλησία. • Ἡ Ἀλήθεια μέσα στὴν Ὀρθοδοξία δὲν χάνεται, διότι μέσα στὴν Ἐκκλησία διὰ τῆς Ἱερωσύνης ὑπάρχει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. • Οἱ Κληρικοὶ εἶναι ὁ *αἰχένας*, ὁ ὁποῖος συνδέει τὴν Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Χριστό, μὲ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πὺ εἶναι οἱ πιστοί.

* * *

Ἡ ἰδιαίτερα θέσις τοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξαίρεται ἀπὸ τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐφ' ὅσον «Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι στὴν Ἐπαρχία του μετὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Θεοτόκο, ἢ πηγὴ τοῦ ἀγιασμοῦ γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ ποιμνίου του, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι νὰ τὸν ἔχουν σὲ μεγάλη ὑπόληψι καὶ ἀγάπη ὡς τὸν πληρέστερο τελεσιουργὸ τῶν ἀγίων Μυστηρίων» (Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης).

Ἡ Ὀρθόδοξος Παράδοσις εἶχε ἀνέκαθεν τὸν Ἐπίσκοπο σὲ τόσο κεντρικὴ θέσι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὥστε νὰ διακηρύσσει διὰ τοῦ Ἱεροῦ Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων († 1707), τὴν ἔξης μεγάλη ἀλήθεια: «Ὁ,τι Θεὸς ἐν τῇ οὐρανίῳ τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησία καὶ ἥλιος ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦτο ἕκαστος Ἀρχιερεὺς ἐν τῇ κατὰ μέρος Ἐκκλησίᾳ».

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος ἀπαγορεύει στὸν ἱεροκατήγορο νὰ εἰσέλθῃ στὸν Ναό: «Καὶ νομίζεις, ὅτι εἶσαι ἄξιος νὰ πατήσης τὰ ἱερὰ πρόθυρα, ὅταν κατηγορῆς τὸν πνευματικὸ σου Πατέρα;... Καὶ δὲν φοβεῖται (ὁ ἱεροκατήγορος), μήπως ἀνοίξη ἡ γῆ καὶ τὸν ἀφανίσῃ

τελείως, ἢ μήπως πέση ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κεραννὸς καὶ κατακαύσῃ τὴν κατήγορο γλῶσσα;» (PG τ. 51, στλ. 201).

Βεβαίως, δὲν θὰ πρέπει ἢ ἔξαρσις αὐτὴ νὰ φθάνη σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ λησμονῆται ὅτι οἱ Λαϊκοί, ἐπὶ τῆ βάσει τοῦ κοινοῦ Βαπτίσματος καὶ Χρίσματος (*γενικὴ πνευματικὴ Ἱερωσύνη*), εἶναι μαζὶ μὲ τοὺς Κληρικοὺς ἰσότιμα καὶ συνυπεύθυνα μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔχουν κληθῆ νὰ μετέχουν στὶς Διακονίες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὅμως πάντοτε ἐν πνεύματι ἀρμονικῆς συνεργασίας καὶ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ, ἰδίως μὲ τοὺς Ἐπισκόπους, καὶ ὅπωςδήποτε σὲ διαφορετικὸ βαθμὸ, τύπο καὶ Διακόνημα ἕκαστος.

* * *

Ἡ Ἱερά Σύνοδος μας, ἀποφεύγουσα ἀποφασιστικὰ τοὺς πειρασμοὺς τῆς *Κληρικοκρατίας* (Παπισμὸς) καὶ τῆς *Λαϊκοκρατίας* (Προτεσταντισμὸς), ἐνθαρρύνει τὰ λαϊκὰ τέκνα Αὐτῆς νὰ ἔχουν θέσι στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Διακονία, θέσι ὅμως ὄχι παθητικὴ, ἀλλὰ ζῶσαν καὶ ἐνεργητικὴ, ἐντὸς πάντοτε τῶν ὁρίων τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως, *Σύμψυχοι καὶ Ὁμόφρονες ἐν Χριστῶ*, σὲ μία χριστοκεντρικὴ ἀλληλοπεριχώρησι μὲ τοὺς Κληρικοὺς, σὲ μία τριαδοκεντρικὴ Κοινωνία Ἀγάπης.

Περίπου ἐνενήντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἐνάρξεως τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (1920) καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας (1924), τὸ Ὅραμα τῆς ἐπανενώσεως τῶν διηρημένων Ὁρθοδόξων φαίνεται νὰ ἔχῃ συσκοτισθῆ, νὰ ἔχῃ *ξεθωριάση*, μέσα στὴν ὁμίχλη τῶν διηρημένων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, μέσα στὴν ἐκκοσμίκευσι τῆς Ἐνορίας, μέσα στὴν *νοτροπία τῆς ἐπανάπαυσης, τοῦ συμβιβασμοῦ, τῆς συντήρησης καὶ τῆς παθητικότητας*, τὰ ὅποια ὅλα ἔχουν ὀδηγήσει σὲ μία βαθειὰ πνευματικὴ ὑφεσι.

Ἡ εἰρήνευσις τῶν Ὁρθοδόξων ἔχει ἀνάγκη ἀνανεώσεως τοῦ Ὁράματος τῆς ἐπανενώσεως· ἀπαιτεῖται ἢ ἀναζωπύρωσις μιᾶς *ὄραματικῆς ἀντιλήψεως*, ἐνὸς *στρατηγικοῦ ὁράματος* μὲ προσευχὴ καὶ ὑψηλὸ ἐπίπεδο συλλογικότητος, ἢ ἀνάληψις δραστηκῶν πρωτοβουλιῶν μὲ βάσιν πρωτίστως τὸ *Σύμψυχον καὶ Ὁμόφρονον ἐν Χριστῶ* ἡμῶν τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς διαιρετικῆς αἰρέσεως.

* * *

Μὲ τὶς ταπεινὲς αὐτὲς σκέψεις, ἀπευθύνομε τὴν *Συνοδικὴν Παραίνεσι*

μας αὐτὴ στὴν ἀγάπη ὅλων Σας, ἔχοντες τὴν πεποίθησι, ὅτι ἐὰν ἐνεργοποιηθοῦμε βασιζόμενοι στὴν ἐμπειρικὴ ἐν Χριστῷ αἴσθησι ὅτι «Ἔσμεν Ἀλλήλων Μέλη», μὲ ὅ,τι τοῦτο συνεπάγεται, τότε θὰ προσεγγίσωμε στὴν πραγμάτωσι τοῦ Ὁράματος τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ὁρθοδόξων, πρεσβείαις τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
† Ὁ Ὡρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης